

Оти дошле страмни гости,
Пострамень ти гласъ донесе,
Ми те канѣтъ кумъ да бидишъ
Кумъ да бидишъ деветъ села,

И да кърщашъ и да венчашъ.
Ак' не можишъ самъ да одишъ,
Пущи си аманетѣа.

294.

Садила мома край море лозѣ,
Лозѣ ми садить и песма пейтъ:
„Хай лозѣ, лозѣ, 'се б'ло грозѣ!
Аль да те садамъ, кой ке те ядить;
И ясъ си немамъ нигде никого,
Ни татка имамъ, ни майка имамъ,
Ни брата имамъ, ни мила сестра;
Съде си имамъ първа-та любовъ,
И тоа ми ушло пуста чужина
Пуста чужина, Арапска земя,
Ми залюбила църна Арапка,
Арапка иматъ църно Арапче.

295.

Займче, лудо спа'ивче!
Въ неделя дойде отъ войска,
Въ понделникъ ми съ посвѣрши,
Во торникъ боя ми пущи,
Четвортокъ ми съ ожена,
Во петокъ фермамъ ти дойде,

Събота конѣи потко'а,
Въ неделя ми съ поготиви,
Въ понделникъ да ми кинисашъ.
Займче, лудо Спаивче!
Кому ке оста'ишъ невѣста
Со цървень дулакъ на глава?

296.

Немой Нешо, добро немой спи потъ дрен-отъ!
Ти съ фалятъ, Нешо, до два до три луда,
До два до три луда, до твой три ярани;
Ке те носатъ, Нешо, на върфъ на планина
Потъ бука голема, потъ сенка широка,
На трева зелена, край вода студена;
Ке те колятъ, добро, како рудо ягне,
Ке собератъ, добро, два товара трески,
Ке запалятъ, добро, до два силни огной,